



(1936 - )

## AYTEKİN EBEPERİ

13 Temmuz 2009 tarihli Van şehrini ziyaretimiz sırasında bize pişdarlık eden Celal Huyut tanıştırdı bizi Aykut Ebeperi ile... Beraber gittik Aykut ağabeyin ziyaretine... Oturduğu Apartmanın yemyeşil bahçesinde kaydettik kısa hatıralarını...

Bayram Yüksel ağabey: "Üstad Hazretleri birisine bir bakıversin, bir selam versin, bir tebessüm ediversin yeterdi... Üstad'ı bir kere bile görüverenlerin çoğu hemen namaza başlarlar, çoğu ıslah olurdu. Nazar ve niyet önemli tabi..." diye anlatırdı bize. Ben Aytekin ağabeyle konuşunca hemen Bayram ağabeyin bu sözlerini hatırladım. 54 sene önce Hz. Üstad'ın bir nazarı, bir sözü ona da yetmiş... O günden beri namazını hiç terk etmeden, aynı kalibre ile devam ediyor Aytekin ağabey. Fiilen hizmetlerin içinde olmasa da o dua, o bakış aynı tazelikte Aytekin ağabeyin gönlünde yerini muhafaza ediyor. Biz sohbetimiz sırasında bu taptaze heyecanı Ebeperi ağabeyde çok açık ve net olarak gördük...

### Aykut Ebeperi Anlatıyor:

1936 Van doğumluyum. Sosyal Sigortalar Kurumunda memurluk yaptım, şimdi emekliyim. Rahmetli Erol Kuralkan'la çok samimiydim, yaşıtız onunla, mahalle komşusuyduk aynı zamanda. İlk defa onun verdiği Risalelerden okudum ben. Bediüzzaman'ın bahsi de hep geçerdi aramızda...

### NE VAKİT DARLIĞA DÜŞSEM, ONUN DUASIYLA HİÇ ZORLUK ÇEKMEM

1956'da asker olmadan evvel bir gün evde radyo dinliyordum. O zaman Bediüzzaman Hazretlerinin bahsi geçti. İçimden, keşke bize de nasip olsa bir ziyaret edebilsem diye geçti.

Bir müddet sonra askerliğim Isparta'ya çıktı. Isparta'ya giderken Allah rahmet etsin marangoz Hamid Ekinci abiden bir mektup aldım ben. "Isparta'ya gidiyorsun bunu Bediüzzaman Hazretlerine götür" dedi.

22 Ekim 1956 tarihinde Isparta'ya vardım ben. Kıta'ya teslim olmadan evvel iki arkadaş beraber gittik Bediüzzaman Hazretlerinin evine. Kapıyı çaldık, bir talebesi kapıyı arkadan açtı, kapı zincirliydi yalnız. Bize "hoş gelmişsiniz Van'dan mı geliyorsunuz?" dedi. Biz Vanlı olduğumuzu da dememiştik. Sonra "Müsaade edin ben yukarıya çıkayım, Üstad'tan izin alayım, müsaade ederse sizi çıkarayım" dedi. Gitti-geldi... Bediüzzaman izin vermiş, bizi çıkardı yukarıya.

Bediüzzaman Hazretleri karyolada değildi, daha küçük bir şeyde oturuyordu, yanında bir abası, bir de testisi vardı. Odanın içinde bir gömme dolap vardı, bütün kitaplar ordaydı. Elini öptük... Mübareğin gözleri masmavi... "Ben sizi tanımıyorum, siz babalarınızı, dedelerinizi söyleyin, sizi ona göre tanıyayım" dedi. Benim rahmetlik babam onu Van'da iken ziyaretine gidemiş, görmüş, tanıyordu Bediüzzaman'ı. "Ben Halil Ebeperi'nin oğlum" dedim. Arkadaşım da aynı şekilde konuştu...

Bediüzzaman Hazretleri sonra bize "Siz namazlarınızı kılıyor musunuz?" dedi. "Bazı zaman kılıyoruz, bazı zaman kılamıyoruz" dedik. "Siz asker oldunuz, geldiniz, bu günden itibaren namazınıza başlayın, ben beş vakit namazlarımın duasını size ortak edeceğim" dedi. Sonra "Devlet benim kitaplarımı iade etti, hepsi elimdedir, siz de Risale-i Nur okuyun" dedi. Elhamdülillah onun duasını almış olduk... İkinci sefer tekrar gittik, fakat evde yoktu, göremedik.

O Cenab-ı Allah'ın sevgili kulu... Ben ne vakit darlığa düşsem, onun duasıyla hiç zorluk çekmem. Onun duasını almışım, çünkü beş vakit duasına bizi dâhil etmiş. O günden beri beş vakit namazımı kılarım, günde beş vakit camide kılarım namazlarımı. Kur'an okurum, hep onun adına dua ederim. Hepsi bu kadar...